Επιγραφαί Θράκης.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΚ ΘΡΑΚΗΣ

Η συλλογὴ τῶν προκειμένων ἐπιγραφῶν ὀφείλεται τὸ πλεῖστον εἰς τὸν φιλάρχαιον Κον Ἀν. Κ. Π. Σταμούλην, ὅστις ἄλλας μὲν ἐν πρωτοτύπῳ κατέχει, ἄλλων δ' ἀντίγραφον ἢ αὐτὸς παρεσκεύασεν ἢ παρ' ἄλλων φιλαρχαίων πατριωτῶν ἐφρόντισε νὰ προμηθευθῇ.

Τὴν τιμὴν τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν ὀφείλω εἰς τὸν φίλον Κον Σ. Ἀν. Π. Σταμούλην, ὅστις μοὶ παρεχώρησε ταύτας πρὸς δημοσίευσιν ἀφ' οὗ εἶχεν ἤδη αὐτὸς ἐπιτελέσῃ μέρος τῆς ἐργασίας.

Ἐξαιρέσει μόνον ὀλίγων αἱ λοιπαὶ εἶνε ἐπιτύμβιοι. ἀνήκουσι δὲ πᾶσαι πλὴν ἴσως τῆς ὑπ' ἀρ. 8 εἰς τοὺς μετὰ Χριστὸν χρόνους καὶ αἱ πλεῖσται εἶνε χριστιανικαί.

Δυστυχῶς ἡ ἔλλειψις στοιχείων δὲν ἐπέτρεψε τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν δ' ἐπιγραφικῶν χαρακτήρων.

1) Θαυμαστὼν] ἔργων ἠπήλι]σεν ὠ χρώνως],
σὺ χρώνως μώ]νων πλῆθως δὲ] τῶν βαρβάρων
ἀ]λ' ὠ θαυμαστὸς κὲ] τοὺς βαρβάρους τρέπον]
αὔθης ἀνορθῦ Βασή]ληως δεσπότης
σὺν Κ]ονσταντίνο αὐταδέλ]φο τῶ νέο

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ὑπουργῆ δέ κὲ] Βασήλιος ὁ Γοῦ | τως
ὅς | (ἀ)ρχιγέτης τὸ χρώνο καθισ | τήκι
σ]ὺν Ἐλπηδίο Βραναμ(ο) Ταξηάρχω. (1)

Ἐπιγραφὴ εὑρεθεῖσα ἐν Καρατζάκιοϊ,(1) ἧς τὸ ἀντίγραφον ἐστάλη πρὸς τὸν Κύριον Σταμούλην παρὰ τοῦ ἐκεῖ διδασκάλου Κου Ἀγγέλου Μετρηνοῦ, κειμένη τανῦν παρὰ τῷ ἐκεῖ καφφενείῳ Μουράταγα.

Μῆκ. 0,59 πλάτ. 0,49. Μέγεθος γραμμ. 0,025

Εἶνε συντεταγμένη εἰς τὸ σύνηθες τοῖς Βυζατινοῖς τρίμετρον ἰαμβικὸν σύστημα. Οἱ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενοι τοὺς βαρ-

---

(1) Καρατζάκιοϊ(ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Καρατζιὰ (ἡ)) καλεῖται χωρίον ὑπὸ 300—350 οἰκογενειῶν Ἑλλήνων καὶ Τούρκων οἰκούμενον καὶ ὑπαγόμενον εἰς τὴν διοίκησιν Μετρῶν ὧν ἀπέχει πεντάωρον, εἶναι δὲ ἕδρα τοῦ Δήμου (Ναχιγέ, Μουδιρλικίου) Δέρκων. Πρὸς δυσμάς, ὀλίγον μακρὰν τοῦ σημερινοῦ συνοικισμοῦ, σῴζονται ἐρείπια κυκλοτεροῦς τείχους δυναμένου νὰ περιβάλῃ ὑπὲρ τὰς τριακοσίας οἰκίας. Τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου κατά τινας (ἐγχωρίους) προῆλθεν ἐκ τινος βυζαντινοῦ πρίγκηπος Καρατζᾶ κατ' ἄλλους δ' ἐκ τῶν ἐν τοῖς πέριξ δάσεσιν ἐνδιαιτωμένων δορκάδων, τουρκιστὶ καλουμένων **Καρατζᾶ** (Βλ. διατριβὴν περὶ τοῦ χωρίου ἐν «Κων)λει» τῆς 11 Ἀπριλίου 1896 ὑπὸ τοῦ Α. Δ. Μετρηνοῦ). Ἆρά γε δὲν πρέπει νὰ σχετισθῇ τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου (ἡ λέξις παρὰ Τ. σημαίνει καὶ τὸν Μαυρειδερόν, γνωστὸν δὲ τὸ παρ' αὐτοῖς ἔθιμον τοῦ μεταφράζειν τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα διὰ τουρκικῶν) μὲ τὸ τῆς Μελαντιάδος, κώμης, ἣν ἀναφέρει ὁ Σουΐδας, καίτοι ἡ τοποθεσία αὐτοῦ, δὲν φαίνεται ἴσως συμβιβαζομένη πρὸς τὴν παρ' αὐτῷ περιγραφήν, ὁ δὲ κ. Μόρτμαν (Ἑλλ. φιλ. Συλλ πρτμ Κ—ΚΒ' τόμ. σ. 57) ταὐτίζει αὐτὴν μετὰ τῶν Μετρῶν;

Ἡ δημοσιευομένη ἐπιγραφὴ εὑρέθη ἀνασκαπτομένου δάσους πρὸς μετατροπὴν αὐτοῦ εἰς ἀγρόν. Περὶ αὐτὴν δὲ ἡ πλὰξ φέρει ὡραῖον πλαίσιον.

(1) Αναγνωστέον Βραχαμίῳ ως είναι εν τη επιγραφή γεγραμμένον. «Βραχάμιος την στρατηγίαν Σαχάμιας [illegible] αναφέρεται υπό Γ. Κεδρηνού τ. Β΄ σ. 422 επί Βασιλείου βασιλέως περί τα 978 μ.Χ. Σ.Α.Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

βάρους τρέπων Βασίλειος δεσπότης σὺν τῷ αὐταδέλφῳ Κωνσταντίνῳ εἶνε οἱ ἐκ τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας ἀπὸ τοῦ 976-1025 (1028 ὁ β΄) συνάρξαντες ἀδελφοὶ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου Βασίλειος II καὶ Κωνσταντῖνος ὁ VIII, ὧν ὁ πρῶτος εἶνε ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βουλγαροκτόνος γνωστὸς καταστροπωτὴς τοῦ τῶν Βουλγάρων ἡγεμόνος Σαμουήλ.

Ἀναφέρεται δ᾽ ἡ ἐπιγραφὴ εἰς τὴν ὑπὸ τῶν εἰρημένων αὐτοκρατόρων ἀνοικοδόμησιν πύργου τινος ἐν Θρᾴκῃ μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐκδίωξιν τῶν Βουλγάρων εἰς τοὺς μεταξὺ 1010—1025 μ. Χ. χρόνους.

Πληρέστεραι πληροφορίαι περὶ τῆς εὑρέσεως τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἀκριβὴς ἐπὶ τόπου μελέτη τοῦ χωρίου τῆς εὑρέσεως θὰ δυνηθῶσιν ἴσως νὰ ὁρίσωσιν ἀκριβέστερον τὸ ἔργον, εἰς οὗ τὴν ἀνοικοδόμησιν ἀφιερώθησαν οἱ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς στίχοι, τοῦτο δὲ θὰ εἶνε πιθανώτατα ἐκτάκτου σπουδαιότητο-κτίσμα, διότι ὡς βλέπομεν κατωτέρω δι᾽ ἀνοικοδόμησιν κοινῶν πύργων δὲν συνήθιζον οἱ ἐν λόγῳ αὐτοκράτορες νὰ ἀφιερῶσι τόσον μακροσκελῆ ἐπιγράμματα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἡμῶν ἀναφερόμενοι ἀρχηγέτης Βασίλειος ὁ Γοῦτος καὶ ταξίαρχος Ἐλπίδιος Βράναμος εἶνε μέχρι τοῦδε ἄγνωστοι.

Τὴν ἱστορίαν τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατόρων διηγεῖται ἐν ἐκτάσει ὁ ἐκ τῶν Βυζαντινῶν χρονικογράφων Γεώργιος Κεδρηνὸς (Σύνοψις ἱστοριῶν ἔγραφε περὶ τὰ τέλη τῆς 11ης ἑκατονταετηρίδος). Πρβλ. καὶ Hopf qeschichte Griechenlads in Mittelalter καὶ Παπαρρηγοπούλου ἱστορίαν Ἑλληνικοῦ ἔθνους σελ. 215 καὶ ἑ.

2) † ἀνεκενήθη ὁ πύργος τοῦτος
ἐπὴ Βασηλήου καὶ Κωνσταντ
τὸν φηλοχρήστον δεσποτον

Μῆκ. 0,61

Εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ἐν Τυρολόῃ (Τσόρλου). (1)

Τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς περιεχομένου ἐπιγραφὴν ἐδημοσίευσεν ὁ Le Bas (Waddington, Voyage etc.) II, Part. 1,2 ἀρ. 1544, ἥτις κατ' αὐτὸν προέρχεται ἐκ Bergules (Λουλὲ Βουργάζ; Ἀρκαδιόπολις μεταξὺ Ἀδριανουπόλεως καὶ Περίνθου κατὰ Dumont, Mél,366,62α4)· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς σταυρὸς δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν παρὰ Le Bas καὶ πρὸς τούτοις ὁ χωρισμὸς τῶν στίχων τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς εἶνε διάφορος ἐκείνης καὶ ὁ τόπος δὲ τῆς εὑρέσεως τῶν δύο ἐπιγραφῶν διαφέρει, δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι πρόκειται περὶ δύο τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου ἐπιγραφῶν, μολονότι ἡ παράλειψις τῶν τελευταίων συλλαβῶν τοῦ ὀνόματος Κωνσταντ(ίνου) ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου παρὰ Le Bas συμπίπτουσα πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐπιγραφήν, ἐν ᾗ λείπει ἐπίσης τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος Κωνσταντ(ίνου) ἀλλ' ἐν τέλει τοῦ στίχου, καθιστᾷ ὕποπτον τὸ ὀρθὸν τῆς ἀντιγραφῆς τοῦ Le Bas καὶ πιθανὴν τὴν ταυτότητα τῶν δύο ἐπιγραφῶν.

Καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ πρόκειται περὶ γεγονότος ἀναλόγου τῷ τῆς προηγουμένης. Πβλ. ἐπιγραφὰς ἐκ Βυζαντίου παρὰ Le Bas ἔ. ἀ. ἀρ. 1525, 1527 καὶ 1528.

---

(1) Νικήτας ὁ Χωνιάτης (Κ]λις Σκαρλ. Βυζαντίου Β' 296) ἀναφέρει παρὰ τὴν Τυρολόην ἐν τόπῳ καλουμένῳ Κουπαρίῳ ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν ᾧ ἐτελεῖτο πανήγυρις. Τοιαύτη πανήγυρις γίνεται καὶ νῦν ἐτησίως. Ὁ ναΐσκος κεῖται ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ νεκροταφείου. Ἡ ἐντὸς δ' αὐτοῦ εἰκὼν εἶναι ἀνάγλυφος, ἂν καὶ ξυλίνη, διαφέρουσα οὐσιωδῶς τῶν συνήθων, κατὰ τὴν παράστασιν· λείπει τὸ τέρας ὅπερ διατρυπᾷ ὁ μάρτυς τὸ δὲ ἀκόντιον (;) αὐτοῦ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως. Βλέπε ἐν τοῖς ἔμπροσθεν πραγματείαν τοῦ κ. Κεραμέως. Σ.Α.Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

3) Ἀνεκεν(ή)θη ὁ πύργος (τοῦ)
(τ)ος ἐπὶ Νικιφόρου αὐτοκρά(τορος)
(Ῥ)ομ(α;)ίων καιω
καιδομεστων(σ;)χο. τ δ(υ;) σε. ευς
καντ. . . δεσ. νκων

σαφι . . . . . ενιετι το. υο.

Ἐν τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῆς θυρίδος τοῦ ἁγιάσματος. Μῆκ. 0, 38 πλ. 0, 54.

Δυστυχῶς τὸ ἀντίγραφον ἀπὸ τοῦ τετάρτου στίχου δὲν εἶνε τόσον σαφές.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ τρίτου στίχου, ***Ῥωμαίων*** δὲν εἶνε ἀπολύτως βέβαιον, ἐν ἀρχῇ τοῦ τετάρτου ***καὶ δομεστίκων*** (;) ἐν τέλει δὲ ἴσως θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀναγνώσῃ ***δυσεβεῖς*** ἢ ***εὐσεβεῖς***, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἕκτου ***ἐν ἔτει***.

Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς ὁ ἔνδοξος στρατηγὸς Ῥωμανοῦ τοῦ Β' καὶ ἐκπορθητὴς τῆς Κρήτης μετὰ ταῦτα δὲ καὶ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἤκμασε κατὰ τὰ τέλη τοῦ ι' αἰῶνος· τὰς πράξεις του περιγράφει ὁ Βυζαντινὸς Λέων Διάκονος ἐν ταῖς Ἱστορίαις αὐτοῦ.

4) Ἀγαθῆι Τύ(χηι)
Αὐτοκράτορα
Καίσαρα Μάρκο(ν)
Αὐρήλιον Ἀντω
νῖνον σεβαστ(όν)
ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆ(μος)
τῶν νεωκόρ(ων)
Περινθίων

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ βάθρου τετραγώνου μήκ. 1,50 πλάτ. καὶ πάχ. περίπου 0,50 εὑρεθέντος πρὸ τετραετείας περίπου κατὰ τὴν ἐκσκαφὴν ἀγροῦ ὅν οἱ χωρικοὶ καλοῦσι «χριστιανικὸ μεζαρλίκι» δηλαδὴ νεκροταφεῖον, συνευρεθέντων λίθων καὶ τεμαχίων κιόνων καὶ κιονοκράνων, ἐν Σαρήκιοϊ, τσιφλικίῳ ἰδιοκτήτῳ τῆς κοινότητος Σηλυβρίας, κειμένῳ εἰς ἀπόστασιν 20′ ἀπὸ Φαναρίου, χωρίου ἀπέχοντος 1¹)₂ ὥραν τῆς Σηλυβρίας. Τεμάχιον ἀνδριάντος εὑρεθὲν παρὰ τῷ βάθρῳ ἀνῆκεν πιθανῶς εἰς τὸν τιμώμενον Μ. Αὐρήλιον.

Περὶ Μ. Αὐρ. Ἀντωνίνου ἐν Θρᾳκικαῖς ἐπιγραφαῖς ἴδ. Dumont, Mélanges d' archéologie et d' épigraphie σ. 518

Νεωκόροι Περίνθιοι Dumont ἔ. ἀ. 382, 72c καὶ 388, 74c, πρβλ. καὶ ἡ ***δὶς νεωκόρος Περινθίων πόλις*** αὐτόθι σ. 389· ἀφορμὴν εἰς τὸ ἐπίθετον τοῦτο τῶν Περινθίων ἴσως ἔδωκε τιμή τις ἀπονεμηθεῖσα αὐτοῖς παρὰ θεοποιηθέντος αὐτοκράτορος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

5) Κ]υρίω Ἡρακλῆι
Ἀ]πολλόδωρος Ῥισκουπό
ρ]εος Βωσαγυρηνὸς ὑπέρ τε αὐ
τοῦ] καὶ τῶν ἰδίων εὐχαριστήρι
ον ἀνέθηκα.

(Ἐξ ἀντιγράφου τοῦ ἐξ Ἀλμαλῆ Μαλγάρων διδασκάλου Νικολάου Κ. Κωνσταντινίδου).

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ἥτις ἔφερεν ἄλλοτε ἀνάγλυπτον παράστασιν, ἐξ ἧς σῴζονται μόνον λείψανα ποδῶν ἀνθρώπου. Κεῖται αὕτη ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς ἁγ. Παρασκευῆς ΒΑ τοῦ Ὀρτάκιοϊ (Ἀδριανουπόλεως) ὅπου καὶ εὑρέθη πρὸ τινων ἐτῶν.

Στ. 1 Ἡ διὰ τοῦ ***Κύριος*** προσφώνησις τῶν θεῶν ἦτο ἐν

κοινῇ χρήσει ἐν Θρᾴκῃ· **Κυρίῳ Ἡρακλῆι** πβλ. Archäologisch Ephigraphische Mitteilungen aus Oesterreich und Ungarn 1892 σ. 91 καὶ 1895 σ. 107, Roscher Lexicon der Mythologie· Κύριος.

Στ. 2. **Ῥισκουπόρεος**, ὄνομα σύνηθες ἐν Θρᾴκῃ· Dumont ἔ. ἀ. 378 No 63 **Ῥεσκούποριν**, ΑΕΜΑΟΕ 1895, 108 **Ῥαισκήπορος** καὶ Corpus inscriptionum Atticarnm III 552 καὶ 553 **Ῥασκούποριν**.

Στ. 3. **Βωσαγυρηνὸς** εἶνε πρωτοφανὲς ὄνομα ἐθνικὸν ἐκ Θρᾴκης.

6) ἀρχαγέτα δι

. . εσικράτου εὐχ(ὴν)

Μῆκ. 0, 28 πλ. 0, 26. Εὑρέθη ἐν Καδήκιοϊ καὶ ἀνήκει τῷ Κυρίῳ Ἀν. Κ. Π. Σταμούλῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὁ γνωστὸς Θρᾷξ ἱππεύς. Τὸ ζῷον ἐφ' οὗ κάθηται μοι ἐφάνη μᾶλλον ὡς ἡμίονος· ὁ δεξιὸς δ' αὐτοῦ ποὺς πατεῖ ἐπὶ κατακειμένου τετραπλεύρου. Ὁ ἀναβάτης εἶνε γυμνός· μόνον δὲ τὴν κεφαλὴν εἶνε κεκαλυμμένος καὶ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του κυματίζει πρὸς τὰ ὀπίσω ἡ χλαμύς. Εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἥτις καὶ μόνη φαίνεται, κρατεῖ δόρυ ἢ πέλεκυν. (Σ. Στ.)

Στ. 1 τὸ ἐν ἀρχῇ Α σώζεται κατὰ τὸ ἥμισυ· ἄγνωστον ἂν πρέπει νὰ συμπληρωθῇ *ἥρωι Ἀρχαγέτα Δι* (ὁ δεῖνα) (**εσικράτου**) **εὐχήν**, ἢ *ἀρχαγέτα Διὶ* ἢ *Διονύσῳ* ὁ δεῖνα **εσικράτου τύχην**. Πλβ. Dumont, 376, 62 c[13]

Στ. 2. Πρὸ τοῦ ἀρχικοῦ ε σώζεται ἴχνος τοῦ προηγουμένου γράμματος, ὅπερ ἠδύνατο νὰ εἶνε Χ, Κ, Λ ἢ Μ.

7) Θεῷ Βληκού-
ρω
Αὐρ. Διόδω-
ρος Βετρα-
νὸς καὶ Αὐ-
ρήλιος Ἀρτε-
μίδωρος
συνβετρανὸς
ἀνέθηκαν.

Ἐπὶ ἀναθηματικῆς στήλης εὑρεθείσης ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀπτήρ-α μὰν τοῦ τουρκικοῦ χωρίου Ὀμὰρ-ορέν, ἥτις νῦν κεῖται ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ναοῦ τῆς κώμης Καρὰ τεπὲ τετράωρον ἀπεχούσης τοῦ Ὀρτάκιοϊ καὶ πρὸς Δ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ῥοδόπης κειμένης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Στ. 1 **Βλήκουρος** εἶνε ἴσως θρᾳκικὸν ἐπίθετον θεοῦ τινος, ἢ ὄνομα ἀφηρωϊσθέντος ἀνθρώπου, σχέσιν ἴσως ἔχον πρὸς τὸ θρᾳκικὸν γυναικεῖον ὄνομα Βλουκία (Dumont, 366 62 6^{2})· πβλ. θεῷ ἥρωϊ Βορκηΐθια (;) ΑΕΜΑΟΕ, 1892, 218, 106.

Στ. 3 βετρανὸς καὶ στ. 7 συνβετρανὸς εἶνε τὰ λατινικὰ veteranus καὶ Conveteranus.

Ἐξ ἀντιγράφου τοῦ διδασκάλου Νικ.Κ. Κωνσταντινίδου.

8) Εὐξάμενος Σαλ-μβριανοῖς

Παρ' Ὀθωμανόπαιδί τινι ἐν Σηλυβρίᾳ. Κάτωθεν ἀναγλύπτου ἰχθύος.

Ὁ κύριος Σταμούλης ἰδὼν τὴν ἐπιγραφὴν σημειοῖ, ὅτι τὰ γράμματα εἶνε ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ ψηφίσματος Collitz Dialektinschriften III n. 3069 (Dumont, 367, 62 6^{3})

Ὁ τύπος τῆς ἐπιγραφῆς εἶνε ἀρκετὰ περίεργος. ***Σαλυμβριανοῖς*** ἐννοεῖ ἴσως ἥρωσι πατρῴοις· καὶ τὸ σύμβολον δὲ τοῦ ἰχθύος δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνήθως ἀπαντώντων εἰς ἀναθήματα θεῶν.

9) Ἀγαθῇ τύχῃ
Αἴλιος Φίρμενος φυλαρχή
σας εὐχαριστήριον ἀνέ-
θηκεν

Ἐπὶ βάσεως κειμένης ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς κεντρικῆς ἀστικῆς σχολῆς Ὀρτάκιοϊ κομισθείσης δ᾽ ἐκ Σαμαβόνας. Ἀντίγραφον τοῦ διδασκάλου Νικ. Κ. Κωνσταντινίδου.

Στ. 2 Φίρμενος = Firminus. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ λατινικοῦ i εἰς ε πβλ. Eckinger, orthographie lateinischer Wörter in griechischen Inschriften p. 29 ff. Φυλαρχήσας ταυτὸν τῷ φύλαρχος ἐν Dumont 361 No 62, ". Ἡ εἰς φυλὰς διαίρεσις πόλεών τινων τῆς Θράκης ὡς τῆς Περίνθου (ἴδ. κατωτέρω) φαίνεται, ὅτι ἀνελόγει πρὸς τὴν συνήθη εἰς κώμας διαίρεσιν, καὶ ὁ φύλαρχος ἀτεστοίχει πρὸς τὸ κωμάρχης.

10)

ευσεβει ειν ευτυ
σεββ αυτοκρατορι
ευσεβει ειν ευτυ

Ἐπὶ σφαίρας μαρμαρίνης, διαμ. 0,27 περίπου, κατασκευασθείσης, ὡς φαίνεται, ἀπὸ κυλινδρικῆς ἀναθηματικῆς στήλης. Κεῖται ἐν τῷ κήπῳ τοῦ οἴκου τοῦ Κου Φωτίου Κανάκη ἐν Σηλυβρίᾳ.

Ἐν τῷ 1 στίχῳ νομίζει τις ὅτι ἀναγινώσκει εὐσεβεῖ καὶ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

εὐτυχεῖ ὅπως καὶ ἐν τῷ 3 στ., ἐν δὲ τῷ 2ῳ σεβαστοῖς καὶ αὐτοκρατορ. . .

11) Μήνιος Μητόκου

Ἐπὶ τοῦ βορείου τοίχου τοῦ ναοῦ ἐν Οἰκονομείῳ, κατ' ἀντίγραφον τοῦ φιλαρχαίου ἱεροδιακόνου Ἱεροθέου.

Τὸ ὄνομα Μήνιος δὲν εἶνε σπάνιον ἐν Θράκῃ καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐκεῖ λατρευομένου ἀνατολικοῦ κυρίως θεοῦ Μηνός. Μήτοκος εἶνε ἐπίσης θρᾳκικὸν ὄνομα, πρβλ. Dumont 459, III d7.

12) Γλυκεῖα Μηνάκω
Μηνάκωντος τοτου
Μηνάκων Τότου
ὁ καὶ Μενέδαμος Μητόκου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ τοῦ νοτίου τοίχου τοῦ ὡς ἄνω ναοῦ.

Ὁ 1 στ. εἶνε ὡς φαίνεται Γλυκεῖα Μηνάκωνος (πβλ. Dumont, 376, 62 c14 Ὀζήα Μηνάκων(ος,) ἀλλ' ὁ 2ος μοι εἶνε ἀκατάληπτος ἐκτὸς ἂν παραδεχθῶμεν τὸ Μηνακωντος ὡς ὀνομαστικήν.

Μηνάκων εἶνε σπάνιον ὄνομα ἔχει δὲ καὶ αὐτό, ὡς φαίνεται, σχέσιν πρὸς τὸν Μῆνα.

Στ. 3 Τότος εἶνε ἐπίσης μοναδικόν, πρβλ. Τοῦτος ἐν Corpus Inscriptionun Graecarun 4839· ἴσως πρὸς αὐτὸ σχετίζεται τὸ γυναικεῖον ὄνομα Τοῦτα Mitteilungen des Archäol. Institutes Athen IX, 230 καὶ Τιούτη ἴδ. Dumont, 557.

Ἐν τῷ 4 στ. εἶνε ἀξιοπαρατήρητος ὁ διὰ τοῦ ὁ *καὶ* ἀκριβέστερος ὁρισμὸς τοῦ Μηνάκωνος Τότου.

13) Μῖκε Μίκου χαῖ(ρε)

Μῆκ. 0, 56 πλ. 0, 36.

Κάτωθεν ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου παριστῶντος γεωργὸν ὄπισθεν τοῦ ὑπὸ ὄνων (;Σ. Σταμ.) συρομένου ἀρότρου του.

Εἶνε ἐντετειχισμένον ἐπὶ τοῦ ἀριστ. τοίχου τοῦ ἐξωκκλησίου τῆς ἐξ Ἐπιβατῶν ὁσίας Παρασκευῆς ἐν Καλλικρατείᾳ.

14) Ἀρτεμίδωρος.

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς μήκους 0, 50 καὶ πλ. 0, 30 ἐντετειχισμένης εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Δελ͜ιόνες κρήνην.

15) Ἀτίας Δαιμένου ἥρως

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν τῷ τοίχῳ τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας τοῦ Κου Πέτρου.. ἐν Φαναρίῳ ἐντετειχισμένη. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἀνάγλυπτος ἱππεὺς πρὸ βωμοῦ, παρ' ᾧ δένδρον, ἐφ' οὗ ἀνελίσσεται ὄφις, ἐργασίας βαναύσου (Σ. Σταμ.)

Ἀτίας ἐκ τοῦ λατινικοῦ Attius ;

19) Θεοκρίτα

Παρὰ τῷ φαρμακεῖ Σταύρῳ Σταυρίδῃ ἐν Σηλυβρίᾳ,

17) Μ. Αὐρ. Ἀλέξανδρος Εὐτυχοῦς
Περίνθιος βουλευτὴς ἔθη—
κα τὴν σωρὸν ἐκ τῶν ἐμῶν
τῷ φίλῳ μου Ἐπαφροδείτῳ
Ἐπαφροδείτου φυλῆς Β,

εἰ δέ τις φωραθείη ἕτερον
πτῶμα ἐπιβαλλων κρατη
θήσεται τῷ τῆς τυμβωρυχί
ας νόμῳ.

Εὑρέθη ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ ἀντεγράφη ἐξ ἀποτυπώματος τοῦ Θ. Θεοδοσιάδου. Μῆκ σπιθαμῶν 8,5 καὶ πλάτος σπιθαμῶν 4,5

Στ. 4 τὸ ιτω ἐν τέλει τοῦ Ἐπαφροδείτω εἶνε γεγραμμένον **πω**.

Εἶνε κοινότατον ἐν θρᾳκικαῖς ἐπιγραφαῖς ν' ἀπαγορεύηται εἰς πάντα ξένον τὸ ἄνοιγμα τάφου ἐπὶ ποινῇ προστίμου· πρώτην ὅμως φορὰν ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ γίνεται μνεία εἰδικοῦ νόμου περὶ τυμβωρυχίας, εἰς ὃν παραπέμπει ὁ κτίσας τὸν τάφον χωρὶς νὰ ὁρίζῃ ὁ ἴδιος, ὅπως συνήθως, τὸν τρόπον τῆς τιμωρίας τοῦ μέλλοντος νὰ ἀνοίξῃ παρανόμως τὸν τάφον. Ἡ ποικιλία μάλιστα τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐν ἐπιγραφα ἑκάστοτε ὁριζομένου ὡς πληρωτέου προστίμου παρὰ τυχόντος τυμβωρύχου καθιστᾷ ἀπίθανον τὴν εἰς πάντα χρόνον ὕπαρξιν τοιούτου εἰδικοῦ νόμου. Πρβλ. καὶ Heberdey-Wilhelm Reisen inKilikien v. 65, 140.

Στ. 5 φυλῆς Β, πβλ. ἀρ. 9 καὶ κατωτέρω.

18)

Ἀρ. Ἀκακίου Ἡρα
κλειώτου πο
λίτου ἑβδό
μης φυλῆς

Εὑρέθη ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ ἀνήκει τῷ Ἀ. Κ. Π. Σταμούλῃ. Ἄνωθεν τῶν γραμμάτων εἶνε ἐγγεγλυμμένα ἐντὸς τόξου ἐν τῷ μέσῳ μὲν ἐν κύκλῳ τὸ χριστιανικὸν μονόγραμμα ..., ἑκατέρωθεν δὲ τούτου πτηνόν(;), καὶ ἐκτὸς τοῦ τόξου πρὸς ταῖς ἄνω ἄκραις τῆς πλακὸς ῥόδαξ, οὗ κάτωθεν ἄνθος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πβλ. τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν καὶ Dumont, 395,74 z5 Ἡρακλειώτης πολίτης φυλῆς τετάρτης.

19)

Ἀρισταινέτη Ἑρμ
ογένους τοῦ Ἑρ
μογένου βουλ
ευτοῦ θυγατρὶ ζ
ησάση ἔτη εἴκο
σι δύο γυναικὶ
ἰδία Ἐπιγόνου
Ἀντίλοχος μνή
μης χάριν.

Ἐπὶ μεγάλης μαρμαρίνης πλακός, προφανῶς πλευρᾶς σαρκοφάγου, μεταφερθείσης ἐξ Ἡρακλείας εἰς Τζεδὼ (τ. Τσάνταν), ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τὴν αὐτόθι κατασκευαζομένην δεξαμενήν.

20) Κορνήλιος Βάσσος

Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ ἐν Ἐξαστέρῳ ἐξωκκλησίου τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἄνωθεν ἀναγλύφου, ὅπερ εἰκονίζει ἄνωθεν μὲν ἄνδρα στεφανοῦντα καὶ κάτωθεν αὐτῆς (ἐν ἰδιαιτέρῳ πλαισίῳ) ἄνδρα κρατοῦντα ἐν τῇ μιᾷ μὲν χειρὶ τοὺς χαλινοὺς δύο ζῴων (δυσδιαγνώστου εἴδους) ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ λόγχην (;). Τὸ ἥμισυ περίπου τῆς πρώτης εἰκόνος εἶνε ἡμιεσκαμμένον. Φαίνονται πρὸς τούτοις λείψανα καὶ ἄλλων γραμμάτων (Σ. Σταμ).

21) Διογένης Κλήμεντος
βουλευτὴς Ἀγχιανέων

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Χαῖρε

Εὑρίσκεται ἐν Τσάντα (1) ἐγγὺς τῆς Σηλυβρίας. Κατ' ἀντίγραφον Πλάτωνος Σεμελᾶ

22)

Ἐτῶν ΙΓ

Κλ(αύδιος) Ἀγρίππας κατεσ-
κεύασα τὸ λατόμιν
τῷ τέκνῳ μου <Α(ὐρηλία)<
Σεβήρᾳ εἰ δέ τις ἕτε-
ρον βάλῃ δώσει τῇ
πόλει Χ Φ

Χαῖρε πα-
ροδεῖτα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Μήκ. 0,64 πλ. ἄνω μὲν 0,33 καὶ κάτω 0,26.

Εὑρέθη ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ ἀνήκει τῷ Α.Κ. Π. Σταμούλῃ

Στ. 3 Λατόμιν ὡς ὄνομα τάφου εἶνε ἐν Θρᾴκῃ συνηθέστατον· ἡ σύνθλιψις τῆς καταλήξεως ιον καὶ ιος εἰς ιν καὶ ις εἶνε παλαιοτάτη πβλ. καὶ Meistechans Grammatik der attischeu Inschriften 58,4

---

(1) Ὁ αὐτὸς λόγος, τῆς μεταφράσεως δηλ. ὑπὸ τῶν Τούρκων τῶν ἑλληνικῶν τοπικῶν ὀνομάτων, μὲ ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ κωμόπολις Τσάντα (κατὰ παραφθορὰν βεβαίως Τζεδῶ) εἶναι τὸ παρὰ Κανταχουζηνῷ (Ἱστοριῶν βιβλ. Ι, 28, σελ. 136) μνημονευόμενον φρούριον Σάκκοι, τὸ ὁποῖον, οὐκ οἶδ' ὅπως,ὁ γράψας τὸ περὶ Σηλυβρίας ἄρθρον ἐν τῷ Λεξικῷ Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας Βουτυρᾶ κλπ. ταὐτίζει μετὰ τοῦ τῆς Σηλυβρίας. Ἐρείπια πύργου, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, σώζονται εἰς τὸ ὀλίγα λεπτὰ ἀπέχον τῆς κωμοπόλεως τσιφλίκιον Καρᾶκιοϊ. Σ. Α. Σ.

23)

'Αντίπατρος
Στρατονείκου
ἐπόησα τὸ λα
τόμιν ἐμαυτ(ῷ)
καὶ τῆ γυναι
κί μου Μαρκια-
νῆ εἰ δέ τις ἕ-
τερον βάλει δώ
σει προστεί
μου τῷ ταμεί
ω Χ Α

Ἐπὶ πλακὸς ληγούσης ἄνω εἰς τρίγωνον ἔχον ἔγγλυπτον ῥόδακα καὶ ἄνθη (;) μηκ. 0,66 πλ. 0,33. Εὑρέθη ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ ἀνήκει τῷ Α. Κ. Π. Σπαμοῦλη.

24) χαῖρε παροδεῖτα
'Αλέξανδρος Διοτείμου
κατεσκεύασεν ἐκ τῶν
ἰδίων τὴν στήλην καὶ τὸ
λατόμιον ἑαυτῷ καὶ
τῆ γυναικί μου 'Αθηνᾶ
ἰδίως· μηδένα ἕτερον
ἐπιβληθῆναι
Χαῖρε

Στ. 7 ἰδίως σημαίνει δι' ἰδίαν χρῆσιν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

25) σα

Καλος βιώσα
ἐνθάδε κα
τάκιτε ἡ τῆς μα-
καρίας μνήμης
Ζοσίμη γαμητὴ
Σαββατίου στρα
τιότο νομέρο Τρε-
τίον τελευτᾶ δὲ
μην(ί) Ἀγόστοἰκ
άδι cγδοεν ΙΒ

Ἐξ Ἡρακλείας· τῆς συλλογῆ: Ἀ Κ. Π. Σταμούλη.

Ἐπὶ πλακὸς ἀποληγούσης ἄνω εἰς τρίγωνον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου σταυρὸς ἔχων ἑκατέρωθεν τὰ τελικὰ γράμματα τοῦ βιώσασα Σ καὶ Α. — Στ. 8 νομέρο εἶνε στρατιωτικὴ ὑποδαίρεσις ληφθεῖσα ἐκ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ numerus, ὅπερ ἀπὸ τ. δευτέρου μ. Χ. αἰῶνος ἦτο ἐν χρήσει ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ στρατῷ· πβλ. CIL (Corpus inscriptionum Latinarum) VIII, 9059, 9060 καὶ VI, 2954. Διὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ λατινικοῦ u εἰς ο πρβλ. Eckinger ἔ. ἀ. σ. 58. Τίνες ἦσαν οἱ Τρέτιοι ἀγνοῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

26)

Ἐνθάδε κατάκιτε
ὁ τῆς θεοφιλοῦς
μνήμης ἄξιος Στέ-
φανος πρεσβύτ ἐτε
λιώθη μηνὶ Ὠκτω
βρίου Β- ινδ. Η ΓΔ†

Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀ. Κ. Π. Σταμούλη. Εὑρέθη ἐν Σηλυβρίᾳ ἐν θέσει Μουράττσεσμὲ μεταξὺ Ἐπιβατῶν καὶ

Σηλυβρίας, ὅπου ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ὑπῆρχε μοναστήριον.

Μῆκ. 1,50 πλάτ. 0, 77. γράμ. 0,04.

27) + Ἐνθάδε κατά
κητε Ἀγαθονή
κη Ἀλεξάνδρας
Ἐνθάδ(ε) κατάκητ
ε Εἰσί(δωρ)ος Ἀλε
ξάνδρας +
Ἐνθάδε κατάκ
ητε Εἰωάννης
Ἀλεξάνδρας

Συλλογὴ Ἀ. Κ. Π. Σταμούλη. Εὑρέθη ἐν Σηλυβρίᾳ. Μήκ. 0, 39 Πλάτ, 0, 39. Γράμμ. 0,03.

Ὁ διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς εἰς γενικὴν καθορισμὸς οἰκογενείας τοῦ θανόντος εἶνε καὶ διὰ τὴν λίαν ὑστέραν ἐποχὴν τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς ἀξιοσημείωτος. Ὁ φίλος Σ. Σταμούλης σημειοῖ, ὅτι ἐν τῷ μουσείῳ Κ)πόλεως ἀνέγνω ἐπιγραφήν· Γυλίππιος Φαβίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

28) Ὑπείρ σο
(τηρ)ήας κὲ ἀ
φέσεως ἀ
μαρτιον
τον δού
λον τοῦ Θοῦ

Ἰωάνου
ὑλακος
γίου ἀρ
ώνου

οκευοφ
+κὲ Γεορ
χιδια(κ)
ἀμὴν

Ἐπὶ σταυροῦ μαρμαρίνου ἐγγὺς τοῦ κήπου τοῦ Ἑλλην. Παρθεναγωγείου Σηλυβρίας. Μήκ. 0,50 πλ. 0,47.

29) ι λ ο ο υ
π(;)ρ ω τ ο
ο σ ο υ ι σ
υ σ α

Ἐπὶ πλακὸς μαρμαρίνης ἠκρωτηριασμένης εὑρεθείσης ἐν τῷ κήπῳ τοῦ τιμένους Ἀλῆ βέη ἐν Σηλυβρίᾳ, ὅπου κατὰ παράδοσιν ἔκειτο ἄλλοτε ναός. Συλλ. Σταμούλη.

30) Ἐν ἔτει. . . . ἀπὼ (;) Χριστοῦ
σταυρὸν † κοτ.

Πλάτ. 0,33, μῆκ. 0,55. Εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἐν Φετέκιοϊ παρὰ τὴν Σηλυβρίαν ἁγιάσματος τῆς Μεταμορφώσεως

31) †
ὅροι δι-
αφέρω-
τες τῶν
Ζημωκά(ρ)
του (;)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εὑρέθη ἐν ᾗ θέσει καὶ ἡ ὑπ᾽ ἀρ. 4 ἐπιγραφή.

Ἐπὶ μαρμαρίνου κυλίνδρου μήκ. ὑπὲρ τὰς δύο σπιθαμάς. Διαφέρωτες ἴσως ταὐτὸν τῷ διαφέροντες πρβλ. Heberdey-Wilhelm, Rasen in Kilikien σ. 37,93 καὶ 43,102 ἔνθα ἡ λέξις ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἀνήκει. Ζημόκαρτος εἶνε ἴσως κύριον ὄνομα.

32) οι τῶν
μ.)οκάρτου

Ἐπὶ ὁμοίου τῷ ἀνωτέρω κυλίνδρου. Εὑρέθη ἐν Σηλυβρίᾳ παρὰ τὸν ἀτμόμυλον τοῦ Α. Π. Σταμούλη, εἰς οὗ τὴν κατοχὴν εὑρίσκεται νῦν. Γράμματα τῶν χριστιανικῶν χρό....

Ἴσως πρέπει ἐν τέλει νὰ ἀναγνώσωμεν καὶ ἐδῶ Ζημοκάρτου

33) Μενε
αρξα

Γράμματα παλαιότερα.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Σηλυβρίας. Τῆς πλακὸς τὸ πολὺ καλύπτεται ὑπ' ἀσβέστου.

34) ε
ετο
μρατισ
τεκναα

Ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Σηλυβρίας πλησίον τῆς ἀριστερᾶς πυλίδος.

35)

VACIMIOIROBINOMILITI NEXPL
ERNANICI ANORVMCIRINFVIXIT
NNIS IMILIIAVII. . . NIS XXIIIIN
O ID CRINA
RNA

Ἐπιτύμβιον στρατιώτου τινος τῆς Γερμανικῆς λεγεῶνος (ἢ τῆς τοῦ Γερμανικοῦ). Πληρεστέρας πληροφορίας περὶ αὐτοῦ δὲν ἔχομεν. Τὸ ἀντίγραφον δὲν φαίνεται ἀκριβές.

Στ. 1 ἀναγινώσκεται καλῶς μόνον Militi.

Στ. 2 g]ermanici καὶ ἐν τέλει vixit

Στ. 3 a]nnis . . . militavit(an)nis 24.

ἐθη ἐν Τσάντᾳ. Ἀντίγραφον Πλ. Σεμελᾶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

36)

Μνᾶ † ἑπτ.
Περι ἁλιτ
νθία ρονδί
κεον

Ἐπὶ τῶν δύο ὄψεων σταθμοῦ, οὗ μολύβδινον ἔκτυπον ἔχει ὁ κύρ. Α. Π. Σταμούλης, εὑρεθέντος ἐν τῷ παρὰ τὴν Σηλυβρίαν χωρίῳ μικρῷ Κιλίτσι.

Περὶ τῶν Θρᾳκικῶν σταθμῶν (οὐχὶ τῶν δι' ὑγρά, περὶ ὧν πβλ. καὶ τὸ τελευταῖον Domaszewski das σήκωμα von Kossowo) ΑΕΜΑΟΕ, XV, 2, 144—150 οὐδὲν γνωρίζομεν. Ἐν ταῖς σημειώσεσι τοῦ κυρ. Σταμούλη φέρεται ὡς βάρος τῆς ἐν λόγῳ μνᾶς 1580 γρ. Τοῦτο εἶνε ὅλως ἔκτοπον καὶ πρὸς τὴν ῥωμαϊκὴν δὲ λίτραν δὲν συμφωνεῖ τὸ ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ παρόντος σταθμοῦ ἀνάλογον βάρος. Ἀλλ' ἴσως μετεδόθη ἐσφαλμένως ὁ ἀριθμός.

Τὰ γράμματα τῆς δευτέρας ἐπιγραφῆς(ἑπτάλιτρον δίκεον) εἶνε ὅλως διάφορα τῶν τῆς πρώτης (Μνᾶ Περινθία)καὶ ἐχαράχθησαν βεβαίως ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν χρόνων.

Ἐν Ἀθήναις 30 Ἰανουαρίου 1897

Κ. Κουρουνιώτης.

[ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων]

Απόσπασμα εκ της Θρακικής Επετηρίδος 98 1897.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ